

benhavns Commune kunde have lyst til at kjøbe den, er et andet Spørgsmaal; hvorvidt Regjeringen vil forbeholde sig, at der bliver fulgt en vis Bygningsmaade eller Sligt, er ligeledes et andet Spørgsmaal, men jeg troer ikke, der kan være Spørgsmaal om, at det jo er rigtigt at stille sig af med denne Eiendom.

Indenrigsministeren: Det er mig forsaavidt kjært, at de ærede Rigsdagsmænd have omtalt den Plads, hvorom der her er Tale, som jeg derved faaer Leilighed til at sige, hvad jeg ellers maaskee havde glemt. Naar nemlig en foregaaende Taler (Bloug) ligesom undrende bemærkede, at denne Plads ikke var henlagt under Monarchiet, skal jeg bemærke, at Monarchiet virkelig gjør Paastand paa at faa den; jeg har troet nu at burde sige dette, da det maaskee kunde misforstaaes, naar jeg ikke benyttede denne Leilighed til at gjøre denne Bemærkning.

A. Sage: Da jeg ikke formoder, at Monarchiet gjør Paastand paa Alsborg Slot, men der synes at være Tvivl om Hensigtsmæssigheden af det foreslaaede Stakit eller Plankeværk, vil jeg foreslaae, at Alsborg Slot tillige bortselges til Fordeel for Statskassen.

Tscherning: Det er ganske vist, at, dersom Monarchiet kunde have mindste Haab om at kunne tilegne sig Alsborg Slot, vilde det tage det med, thi det har vist en stor Tilbøjelighed for at sætte sig i Besiddelse af vore Midler; men jeg er aldeles overbevist om, at Marmorlilien maa høvdes for os; den er Kongertiget særligt tilliggende, og jeg kan ikke see, hvorfra Monarchiet kan hente nogenstahelt Paastand i saa Henseende. Da denne Sag har været bragt paa Bane, skal jeg bemærke, at der har været paatænkt og bragt til Dmtale her i Rigsdagen, at disse Ruiner skulle benyttes i en Retning, hvori der for Diebliffet er et stort Savn, men hvorved man haabede, for en ikke altfor høj Sum, at kunne bevare det Skjønne, der er i Architekturen i den Skikkelse, Ruinerne nu have. Det blev nemlig dengang foreslaaet at dække Ruinen til, som den stod, og skaffe et indre Tag over den, som var

beskyttende for de indre Rummeligheder, der derved vilde komme til Brug, og saa benytte den til Noget, som savnes i høj Grad her i Kjøbenhavn, nemlig et Begravelseshuus, et saadant Sted, hvor alle Afdøde kunne bringes hen og finde den sidste Hæder, uden at man behøver at fortsætte de Karavaner igennem Byen, der tage til i en saa ganske forbausende Grad, at de tilsidst næsten vilde høre sig selv. Paa en saadan Anvendelse synes det mig, at man skulde være betænkt, førend man skred videre med denne Sag, og besluttede man sig hertil, kunde Pladsen iøvrigt blive brugt til, hvad det skulde være, den kunde blive benyttet til en Beplantning, der omgav Begravelseshuset. Uffavnet heraf er meget stort i en By af Kjøbenhavns Størrelse og bliver stadigt større, efter som Beboelsesleilighederne blive mere sammentrængte; om ogsaa Staten maatte bringe et Offer hertil, uagtet dette Anliggende var kommunalt, maatte man vel finde sig deri, da et saadant Foretagende var saa nyttigt og storartet; altsaa paa et saadant Offer synes jeg, at Staten maatte være beredt; den Indtægt, som Pladsen nu giver, vilde man alligevel rundelig kunne bringe ud deraf.

Indenrigsministeren: Ja, det Spørgsmaal foreligger jo ikke til Forhandling, men jeg troer, at det vil erkjendes, at det let kunde have fremkaldt Misforstaaelse, naar jeg ikke, efter den mig givne Leilighed, havde yttret, hvad der var mig tilfulde bekjendt, uagtet der for Diebliffet ikke finder nogen egentlig Forhandling Sted derom mellem Ministerierne. De øvrige Afsændelsesplaner og Ideer, som ere komne frem, forekomme mig dog ikke at være Svar paa, hvad jeg før tillod mig at bemærke med Hensyn til det her omhandlede Stakit og Plankeværk. Det, at man tænker paa at sælge det Hele, er dog ikke en Indvending imod, at den paagjældende Plads bør holdes i nogenlunde anstændig Skikkelse, saa jeg har virkelig ikke hørt nogen Indvending eller Grund mod det Forslag, Ministeriet har gjort.

Tscherning: Jeg skal forsøge paa at give en, som jeg troer, begrundet Indvending